

Ježkovy oči 2024/2025

Úvod

Ahoj čtenáři!

Vítejte u dalšího vydání našeho školního časopisu Ježkovy oči! Tentokrát se s námi loučí pět úžasných žáků, kteří právě dokončili základní školu.

- Jessica
- Natálie
- Olexandra
- Patrícia
- Yevhen

Ano, je to tak – naši milí desátáci dosáhli konce své základní školní cesty a nyní je čekají nové výzvy na středních školách.

Co vás v tomto čísle čeká? Připravte se na zajímavé čtení plné zážitků a příběhů našich absolventů. Dozvíte se, jaké to je být na internátě pro nevidomé, jak probíhala poslední škola v přírodě, přečtete si báseň a také se podíváte na zážitky z koncertu a na Ukrajinu. Naši absolventi se s vámi podělí o své zážitky a moudra, která nasbírali během let strávených na naší škole.

Takže se pohodlně usadte, vezměte si něco dobrého   a užijte si čtení. A nezapomeňte – i když se naši desátáci loučí, jejich příběhy a vzpomínky tu s námi zůstanou.

Příjemné čtení!

Vaše redakce časopisu Ježkovy oči

Natálka

Na intru

Čaute, já jsem Naty a jsem v posledním ročníku základní školy pro nevidomé a napíšu vám tady něco o tom, jaké je to být na internátě pro nevidomé.

Takže já jsem na internátě od svých 7 let, od doby, kdy jsem nastoupila do první třídy. Co se týče mého zraku, tak pro ty, kdo se vyznají, patřím do kategorie B3, což je něco mezi slabozrakostí a nevidomostí. Začátky pro mě nebyly nijak náročné, většina dětí si neustále stěžovala, jak chtějí domů a já jsem tam naopak chtěla být pořád.

Hned při prohlídce jsem se seznámila s mojí do současnosti kamarádkou a celkově jsem do kolektivu docela zapadla. Po čase, jak jsem byla starší, jsem nacházela na intru i negativa, která občas překonala pozitivita.

Pozitivní věc byla asi ta, že jsme mohli chodit na samostatné vycházky, takže jsme se vždycky po vyučování sebrali a šli jsme ven. V rámci internátu máte možnost se podívat na různá místa, nebo se můžete domluvit, kam přesně chcete, a s vaší skupinkou i vychovatelem tam můžete zajít. Já jsem

dříve chodila na různé akce v rámci internátu, ale nějak mě to pak už moc nebavilo. Záleží ale na tom, kam se jde atd.

Samozřejmě je to internát pro nevidomé, takže jsou pravidla trochu odlišná než na normálním internátě, např. některá děvka musí mít doprovod, třeba do třídy nebo jídelny, ale většinou se vychovatelé snaží je jenom lehce navést a naučit je samostatnosti. Můžu tedy po 10 letech na internátě v pohodě říct, že si odnáším pár dobrých vzpomínek, ale jsem ráda, že už na internátě nebudu.

Jessí

Poslední škola v přírodě

Zdravím všechny čtenáře, kteří toto čtou!

Napsala jsem něco o poslední ŠVP na základní škole.

Minulé pondělí 9. června ráno jsme jeli na školu v přírodě do Střelských Hoštic. Vyjeli jsme asi v 8 hodin ráno. V autobuse jsem seděla s mojí nejlepší kamarádkou, která je úplně skvělá a jestli toto náhodou čte, tak ji moc zdravím. Cestou jsme si s kamarádkou povídaly, trochu zpívaly, samozřejmě potichu (bez ironie) a poslouchaly písničky, chvíli spolu a pak každá sama. Já poslouchala svého nejoblíbenějšího zpěváka a zároveň herce, nově i režiséra. Jmenuje se Finn Wolfhard a hraje Indie rock. 6. června vydal své první sólo album „Happy Birthday“. Jeho pravděpodobně nejznámější role je ze seriálu Stranger Things, kde hraje postavu Mikea Wheelera.

Když jsme dorazili do našeho areálu, kde jsme byli celý týden, šli jsme se přezout a pak rovnou na oběd. Po obědě byl odpolední klid, při kterém jsme si vybalovali věci a tak podobně. Na pokoji jsem byla s mojí nejlepší kámoškou. Odpoledne jsme byli s naší paní vychovatelkou ve městě a v takovém kempu, kde si můžete koupit jídlo apod. Po večeři jsme šli s vychovatelkou na její chatku a pár z naší skupinky hrálo hry, pár jezdilo na bruslích a já hrála na kytaru, teda... snažila jsem se hrát, zatím to moc nejde, ale pracuju na tom spolu s kámoškou, kterou jsem tu již zmínila. Pak jsme ještě trochu zpívali a v 8 hodin jsme šli na pokoje a chystali se ke spánku... Budíček byl v 7:00 a na snídani se šlo v 8 hodin. Tedy většinou. Každé dopoledne jsme byli s našimi vyučujícími a odpoledne s našimi vychovateli a chodili jsme na různé výlety, např. na hrad Rabí (mimochodem, zakopla jsem na rovince). Pak jsme se šli podívat na židovský hřbitov, do města, nebo ke sv. Anně a také jsme grilovali a byli u vody. S vyučujícími jsme šli několik kilometrů do Katovic na zmrzlinu a pak autobusem zpátky, nebo jsme šli do muzea, do bazénu apod. Jednou byl na odpoledním programu karneval, pak zase taková soutěž ve zpěvu (něco jako Super Star), pak také grilovačka. No a bojovka a diskotéka nesmí chybět. Za mě bojovka byla nejlepší z celé ŠVP. Bojovka, vlastně asi ne tak doslova, spíš to byla hra... Vypadalo to tak, že jsme seděli na židlích, měli jsme klapky na očích, abychom neviděli a mezi tím, co jsme tam seděli, tak vyprávěl pan vychovatel, který to připravil, příběh a my jsme měli hrát za tu jednu hlavní postavu. Vždy jsme si měli vybrat jednu možnost, kterou ta postava udělá (buď A nebo B) a tu možnost, kterou jsme vybrali, tak tu ta postava udělala. Na konci hry jsme dostali pitíčko. V sobotu už byla jen diskoška a balení a v neděli jsme už jeli zpět domů a do školy.

Tak takový byl poslední rok na ŠVP. Doufám, že vás čtení tohoto článku aspoň trochu bavilo, i když mi přijde, že je o ničem.

Děkuji všem, kteří to dočetli dokonce.

Pája

Báseň

Byla jedna housenka, těhotná boubelka.
Když housenka porodila,
stala se s housenky maminka.
Šla housenka do krámu s malou housenkou,
během nákupu se ztratila.
Housenka své dítě hledala,
ale marně.
Ona ho ztratila.
Po nějaký době zjistila,
že ho sežrala.
Její kamarádka ještěrka,
když ještěrky dítě spalo,
housenka její dítě snědlo.
Ještěrka jí přistihla,
její zadek jí ufikla.
Housenka vykrvácela
a ještěrka se udusila.

Saša

Moje zážitky

Koncert Lucky Vondráčkové

Byla jsem 25. dubna roku 2025 na koncertě Lucie Vondráčkové, který se konal k 35 letům Lucčiného působení na pódiu. S Luckou jsem se neviděla, ale mohla jsem jí slyšet naživo, a to mě velmi dojalo. Být na Lucčiným koncertě byl můj celoživotní sen. Znala jsem většinu Lucčiných písní a tancovala jsem při každé písničce. Poslouchám Lucku už asi dva a půl roku, dokonce mám i dvě Lucčiny CD: Letokruhy a Fenixe. Dostala jsem je od kamarádky. Na Lucčiným koncertě kromě písniček byly i nějaké scénky tak legrační, že jsem se hodně zasmála. Lucka se věnuje totiž i herectví. Hraje v seriálu Ulice učitelku a to docela přísnou. Když byla mladší, dělala v televizi dokonce pořad pro děti, který se jmenoval Marmeláda. Lucka začala hrát a zpívat v devíti letech. Jinak se mi Lucčin koncert moc líbil, bylo to nezapomenutelné.

Zážitek z Ukrajiny

Když jsem v létě jezdila s mámou za bráchou, tak jsme byli u moře a překonala jsem svůj strach, protože já se hodně bojím vody, tedy hloubky, protože jsem se dvakrát za život topila. Proto neumím

ani plavat, ale s bráchou jsem ten strach trošku překonala a potápěla jsem se pod vodu, dokonce mě i házel do vody a já jsem se vždycky vynořila. Moc se mi to líbilo.

Žeňa

Dnipro

Dnipro je jedno z největších měst Ukrajiny.

Leží na středo-východě země. Město je strategické.

Dnipro bylo založené v roce 1776 jako Jekatěriloslav a mělo být důležitým městem na jihu ruské říše. V sovětské době město bylo přejmenováno na Dněpropetrovsk.

Město bylo strategické, poněvadž v Dnipro se nachází továrna (Južmaš), která vyráběla vojenské a kosmické rakety. V sovětské době město bylo uzavřené pro cizince. Do té továrny nebylo možné se dostat bez povolení.

Po rozpadu SSSR se stalo Dnipro otevřeným městem.

Dnes Dnipro zůstává strategickým městem. Od roku 2014 do Dnipra přijížděli uprchlíci. Převáželi vojáky do nemocnic a celkově Dnipro je důležité v týlu. Od roku 2022 město přijímá uprchlíky, vojáky a lidi se snaží pomáhat frontě.

Ruští nacisti útočili i na Dnipro. Ale věřím, že Dnipro jako celá Ukrajina to vydrží.

Dnipro je moderní město a rozvíjí se dál. Také má krásnou přírodu.

Dnipro je krásné město a doufám, že se každý z vás se bude moct někdy podívat do tohoto pěkného města.